Ч. 268. Середа 18 грудня (21 падолиста) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*П. Намістник др. Бобржиньский про політичну ситуацию. — Відновлене тридержавного союза. — Голоси праси про ситуацию.*

Підчас нарад президиї польских соймових послів, які відбули ся в неділю, забрав голос Є. Е. п. Намістник др. Бобржиньский і так промовив: „На основі уповажненя пана президента міністрів можу зложити слідуючу авторитативну заяву: Міжнародне положене не дізнало послідними днями ніякої зміни а чутки про заострене нинішної ситуациї не мають основи. Наші відносини до Росиї є нормальні, а чуткам про небезпечність війни не треба вірити. Треба би тому, щоби зі сторони членів соймового кола вплинути поміркозано і виступити против розширювань неузасаднених і несправджених вістий. Дальше треба ствердити, що на тлі занепокоєня, яке панує в краю, виступив головно серед молодіжи рух, котрого народово-патриотичного характеру не подає ся в сумнів, котрий однако зі взгляду на висувані рівночасно фальшиві преміси, немов би ті круги мало ся потягнути до мілітарних задач, викликує побоюване а навіть містить в собі небезпечність. Тому власти в порозуміню з войсковими орґанами старають ся найсильнійше, щоби против таких фальшивих преміс виступити відповідним впливом і старанем над молодіжию. Буде також вдячною задачию репрезентантів обох народів, що замешкують край, в своїм окруженю, о скільки можна причинити ся до сего, щоби повздержати такий рух получений з небезпекою“.

Віденьске кореспонденцийне бюро оповіщує: Тридержавний союз, що істнує між монархами і правительствами Австро-Угорщини, Німеччини і Італії, відновлено без ніякої зміни. — Вість та викликала в політичнім сьвіті велике вражіне.

З Будапешту доносять: Підчас суботнїшного засіданя сойму ходила чутка про рішаючі заходи австрийскої дипльоматиї, котрі мають наступити зараз після ухваленя мобілізацийних законів і закона про виїмкові зарядженя на случай війни. Провідники правительственних сторонництв заявили, що міжнародна ситуация дуже поважна, головно, що відомо, що міністерство заграничних справ хоче полагодити сербску квестию ще перед конференциєю амбасадорів в Льондоні. Рівночасно потверджують, що саме тому, щоби конференция амбасадорів станула перед доконаним фактом, треба сподівати ся, що на другий тиждень послідують рішаючі кроки.

Петербурский кореспондент віденьскої Reichspost пише під датою 5 с. м.:

„Ми ще зовсім не бачимо, аби Сербія уступала в австрийско-сербскім конфлікті і не бачимо жадної признаки, аби Росия перестала юдити Сербію. Тутки зазначують також зовсім отверто, що коли би Австрия уступила в теперішній ситуациї, то се було би однозначне з пораженем Австриї, але додають, що власне російскі рішаючі круги бажають собі того пораженя. Розважають також над тим, чи российске становище дасть ся перевести аж до найдальше ідучих консеквенций. Чинник, який в Білгороді заострив конфлікт, а саме російский консуль, скріпив ще тепер своє становище. У вістях про відкликане Гартвіґа було трохи правди. То було тілько таке бажане в тутешних правительственних кругах, однако его переведено. Того дня, як сю справу мали рішати, удав ся великий князь Микола Миколаєвич до Царского Села, щоби унеможливити усунене білгородского консуля. Який великий вплив того великого князя і які инші є звязки між Цетинєм, Білгородом і Атенами та Петербургом, се загально звістно. Великий князь скріпив ще становище Гартвіґа.

А між тим біжить поїзд за поїздом з мілітарними транспортами на захід. Доси покликано близько 300.000 людий; але тим ще не вичерпують ся войскові зрядженя, бо мобілізацию, яку доси переведено частинно в 17-ти корпусах, постепенно розширює ся. У войскових кругах, котрі не мають рішаючого голосу, але мають великий вплив на публичну опінію,

---

6)

## Мачоха.

(З італіяньского).

(Дальше).

Часами, в часі молитви другий раз давало ся чути свистане з площі сьв. Апостолів. То Джованніно вертав з каварні до дому і говорив добраніч своїй судженій.

„Ось я, люблю тебе, памятай....“

Видко було тоді, як по похилених рамена Кляретти переходила дрож, а пані Габриеля ставала розсіяна і перестанала відповідати. Служниця, котра то добре добачувала, підносила гнівно голос, немов би приликуючи до порядку і молила ся таким тоном, як колиб кого ганьбила чи проклинала; відтак по скінченім рожанци вертала скажена до кухні і починала відмовляти молитви від початку, бо була пересьвідчена, що супротив таких покус перший рожанець не значив нічо, ні для душі, ні для тіла.

III.

По якімсь часї Джованніно став приходити вже не два рази, але три в тиждни. Прийшло то зовсім природно на велику радість залюбленої дівчини і без найменшого супротивленя із сторони мачохи. Молодий чоловік поводив ся бездоганно, говорив не богато і тихим голосом; заки закурив папіроса, все просив о дозвіл, а супротив пані Ґабриелї перед усім був такий вічливий, що та груба баба, сьмішна, противна, обвішана золотом і клейнотами, видавала ся одушевлена. Від часу до часу позваляв собі молодець розмовляти з Кляреттою о їх спільній будучности, а она слухала его щасливійша, ніж колиб найкрасша музика дзвеніла їй в ушах. Заки відповідала, підносила все несьміливий погляд на мачоху, а відтак промовляла голосом тихим і якось соромливо.

Одного вечера, коли говорено о виправі, о полотнах і муслинах, розбирано, кілько часу треба на ушите на машині сорочки чи спідниці.

— На сорочку потребую два дні — обчислила Кляра, яку та справа доводила до одушевленя — але на спідницю вистане один день.

— Ні, то за мало! за мало, — перебила пані Ґабриеля.

— Я також гадаю, Кляро, що за мало — відозвав ся Джованніно з усьміхом, стрясаючи попіл з папіроса.

Які солодкі розмови!

Слідуючого дня, побачила Кляретта чоловіка, уживаного дома до тяжших робіт, який приніс штуку тонкого голяндского полотна і штуку хорошого муслину. Молода дівчина урадована, дотикала полотна, розкладала мусли і нараз побачила щось, від чого зблідла. Ті штуки мали на собі якийсь дивний знак і нагло, пригадала собі, що ті річи походили з заведеня, удержуваного її мачохою. Зблідла і задрожала; отже ті товари належали до бідних людий, які їх заставили в нужді і не мали за що викупити! Полотно і муслин із сльоз і крови, так само як сальонові меблї походячі з ліцитациї, як мідяне кухонне начинє, заставлене і не викуплене, як сукні пані Ґабриелї, як золото і клейноди, якими обвішувала ся! Кров і сльози, як всьо!...

В тій самій хвили надійшла мачоха.

— Чи вистане тобі того? — спитала, розглядаючи штуки і приглядаючись материї під сьвітло.

— Я... я... гадаю — шепнула Кляра змішана.

Відтак силуючись додала:

— Дякую!

— Ба! Я лиш то хотіла сказати, що коли би не вистало, маю ще полотна, батисту і муслину сотками штук і склади повні по береги. Ті діди зічно заставляють!.. Впрочім добрий товар. Будемо міряти, хочеш?

І почали міряти мовчки. Кляретта мала в серци невилічиму рану...

Вечером того дня, коли прийшов Джованніно, була більше як звичайно мовчалива, але пані Ґабриеля, хотячи викликати признанє з причини своєї щедрости, веліла принести полотно і муслин вже по части покраяний.

числять ся цілком серіозно з війною. Росия виставить армію також на північ против Швециї“.

„Die Zeit“ доносить з Парижа: Один урядник російского міністерства скарбу, що конферує тут в справі участи російских капіталів в балканьскій позичці, яку має ся перевести, заявив кореспондентови: Не хочемо взагалі робити перешкод політиці Австро-Угорщини. Однак є нашим обовязком забезпечити дороги розвитку для Росиї. Праця нашої дипльоматиї іде в тім напрямі, щоби відтягнути Італію від тридержавного союза. Коли ж в Римі схочуть зрозуміти, що австро-німецка політика приносить Італії лише шкоду, а ніякої користи? Коли прийде до того, що Німеччина і Австрия будуть відокремлені, не треба побоювати ся нарушеня европейского мира, бо оба союзники станути супротив коаліциї, котра зуміє удержати мир. Італія потребує мира для свого розвитку.

„Südslavische Correspondenz“ доносить з Білгорода: Сербске правительство стоїть під впливом войскової партиї. За єї впливом купецтво і сербска торговельна палата вислали до Пасіча депутацию з домаганем обстоювати при постуляті доступу до моря.

„Braunschweiger Zeitung“ доносить, що войскові власти видали приказ ставити ся резервістам до краєвої оборони. Правительство поясняє се тим, що хоче перевести докладну статистику резервістів, призначених до краєвої оборони.

# Новинки.

**Львів, 10 грудня 1912**

— **Є. Е. п. міністер Длуґош** приїхав до Львова.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник іменував асистентів санітарних докторів: Теофіля Бачаньского, Ал. Малиновского і Корн. Будзинов ского концииістами санітарними; переніс конципістів санітарних докторів: Ант. Біліньского з Ряшева до Стрижова, Вікт. Ґелчиньского з Кракова до Богородчан, Мар. Белятовича з Перемишля до Ниська і Теоф. Бачаньского з Бохні до Заліщик.

Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів переніс офіциялів почтових: Ст. Беґаньского з Перемишля і Вол. Бельского з Чорткова до Кракова.

— **Пригода на зелізниці.** Дня 3 с. м. о 3 год. 50 мін. рано на стациї Ярослав - Сокальска розтока наїхав поїзд особовий ч. 19 на поїзд товаровий (шутрівку), в наслідок чого три послідні вагони поїзду особового вискочили із шин. Причиною сеї пригоди було мабуть хибне уставлене зворотниці.

До сего часу зголосив ся яко пошкодований др. Іван Черлюнчакевич з Перемишля, котрий в наслідок тої пригоди зістав легко ушкоджений.

— **Львівский руский театр в Перемишли** під дирекцією Йосифа Стадника (Саля „Людового Дому“. Початок о год. 7½ вечером)

В середу дня 11 грудня „Оповіданя Гофмана“, опера в 4 діях з прольоґом Ж. Офенбаха.

— **Курс кутя коний.** Управа школи кутя коний при Академії ветеринарії у Львові подає до відомости, що найблизший шести - місячний курс кутя коний зачинає ся дня 2 січня 1913. В цїли принятя на сей курс треба явити ся лично у управителя школи кутя (Львів ул. Кохановского ч. 67) найпізнійше до 2 січня 1913 і предложити слідуючі документи: 1) Сьвідоцтво укінченої з добрим успіхом школи народної; 2) сьвідоцтво визволу на челядника; 3) свідоцтво відбутя бодай 2-літної практики в характері челядника. Бідні ученики курсу кутя коний на случай добрих успіхів в науці і доброго поведеня можуть дістати стипендию з краєвого фонду.

— **Поминальний вечер** присьвячений памяти М. Лисенка уладжує Музичне Товариство ім. М. Лисенька дня 15 с. м. о годині 7 вечером в сали „Народного Дому“ з співудїлом сполучених хорів товариства „Львівский Боян“ і „Бандурист“. Ціни місць: Крісло 2 К, партер 1 К.

— **Конкурс.** Краєве Товариство господарске „Сільский Господар“ у Львові (ул. Зіморовича ч. 20) розписує отсим конкурс на обсадженя трох окружних рільничих інспекторатів, які мають утворити в трех центрах краю для веденя справ господарских Філій Товариства в тих округах. Кандидати мають виказатись рільничим образованем, при тім замічає ся, що о сї посади можуть також убигати ся кандидати з низшою рільничою школою. Платня і павшаль на обїзди Філій і Кружків Товариства після умови. До поданя належить залучити сьвідоцтво укінченої рільничої школи і curriculum vitae. Реченець конкурсу кінчить ся з днем 1 січня 1913. — За головну Раду Краєвого Това-

---

Джованніно хвалив род, питав о ціну і обертаючи ся до судженої спитав:

— А чи ти подякувала, Кляретто, нашій добрій матери за той величавий дар, яким нас обдарувала?

— Подякувала — шепнула молода дівчина, не підоймаючи очий від роботи. — Також я тобі тепер дякую, люба мамо! — закликав своїм ніжним голосом.

Пані Ґабриеля вахлювала ся, унесена одушевленем. Але закликано єї в сій хвили, мусіла покинути сальон. Тоді Кляретта сказала скоро до судженого:

— Чи знаєш, Джованніно, що товари сї походять зі складів аґенциї?

— А щож се може шкодити? — сказав здивований таким питанем.

— Товари заставлені, розумієш? — додала Кляретта з відразою.

— Розумію; але щож се може шкодити? — повторив без ніякого зворушеня.

Для молодої дівчини був се страшний удар, але тому, що пані Ґабриеля вертала до комнати, не сьміла нічого більше говорити.

На другий день говорено в цілім домі о благородности пані Ґабриелї, котра дає Кляретті виправу гідну княгині. А бідна суджена розчарована, знеохочена, не могла ока замкнути сеї ночи. Заснула доперва над раном і снило ся їй, що мала фантастичну сорочку зі сліз, сукню з крови і що убране єї викликало шалений сьміх у пані Ґабриелї і Джованїна. Потребувала кілька днів, щоби успокоїти свої бунти і протести, але мимо сего в души єї лишило ся гірке розчароване.

---

Від сеї пори, навіть у вечір Кляретта шила на машині, а монотонний стукіт колеса розривав єї невеселі думки.

Деколи була так занята роботою, що мачоха і суджений могли говорити при ній а она не звертала на се уваги.

До сеї товстої женщини, котра пишала ся в своїх шляфрочках молоденької мужатки, молодий чоловік говорив з пошаною, котра схлібляла їй, і слухаючи єї, прибирав вираз скупленої уваги, котрий дуже мило лоскотав власну любов сего слона, повного пустоти, з червоним лицем. Але коли лише Кляретта підносила голову, Джованніно споглядав на суджену з такою пристрасною любовію, що молода дівчина умлівала з любови і щастя; промовляв до неї так солодко, що побіджена переривала свою роботу і машина замовкала. Часто говорили о своїм будучім господарстві, або Джованніно оповідав, як умеблює спальню: велике ліжко з блискучого бронзу і гарна шафа магонева з зеркалом.

— Треба буде також тоалєти з плитою з мармору — піддала з материньскою дбайливостию пані Ґабриеля.

— Тоалета, певно, зовсім природно! — додав Джованніно — а також і софка в ногах ліжка, тому що тепер така мода!

Слухаючи сих милих проектів, Кляретта, котра що дня більше залюблювала ся в своїм судженім, тонула в найсолодших мріях. Для неї день вінчаня представляв визволене, легке забуте поганої минувшини, завязок нового житя, щасливого, в якім замкнуть ся зі своєю любовію, він і она у двійку, разом у щастю і в терпінію буде вільна, зовсім вільна коло него на все. І навіть смерть не розділить їх, лише позірно, бо души їх получать ся там, в горі. Она вірила в се, бо мала глубоку віру. Ах! Коби надійшов сей день, в котрім она вийде з сего дому, де тілько терпіла, аби пітя з мужем до иншого дому, котрий буде їх і в якім буде жити, як найщасливійша з женщин!..

Такі були мрії залюбленої дівчини. Але одного вечера, коли Джованніно говорив о гарнім образі Мадонни де Валле-ді-Помпеї, який мав намір повісити в спальни, Кляретта перериваючи свою роботу осьмілила ся сказати:

— А сальон?

— Який сальон?... — запитала мачоха зі здивованем.

— Сальон, до приниманя відвидин... — вияснювала Кляретта майже дрожачи.

— Чиж мій вам не вистарчить? Здаєть ся що досить гарний: цілий в жовто-золотих адамашках, майже нових. Зрештою, я ніколи не приймаю відвидин, будете могли розпоряджувати ним після уподобаня.

— Ах! — сказала Кляретта.

І се було всьо. Розвіяли ся мрії о волі, о свободі; погано розвіяли ся. Джованніно мовчав спустивши очи, мачоха не рушила ся на своїм фотели. Кляретта забрала ся знову до роботи, трохи червона, ломляючи що хвилю іглу, або уриваючи нитку...

Коли Джованніно встав, щоби відійти, она встала також з рішучою постановою, і пійшла за ним аж до дверий. Задержали ся в сінях. Були зовсім самі; місяць осьвічував сїни, сходи і подвіря.

— Ти чув, що мачоха казала? — запитала порушаючи в роздражненю клямкою від дверий.

— А щож такого сказала? — запитав нерадо.

— Що не потрібно нам сальону. Тож з нею разом маємо мешкати?

— Певно!

— А чому?

— Тому, що не маємо гроший, моя мила! — сказав, гладячи ніжно єї волосе

Она цофнула ся.

— Тож будемо жити з єї милостині?

— З милостині! Щось такого говориш? Она є твоєю прибраною матерью, і така богата, що сама не знає, що має робити з грішми. Зрештою, має лише тебе на сьвіті і обовязком єї є дати тобі удержанє.

— Ні, Джованніно; ти повинен працювати і дати мені удержанє. Згоджу ся їсти сухий хліб, але щоби сей хліб був від тебе, а не від неї.

— Я також задумую дати тобі се удержанє моя мила; пошукаю роботи і буду зарабляти на житє. Але тепер розумієш... Трудно так зараз щось знайти... Вкінци попробую...

— Обіцяй мені, що знайдеш! — сказала благаючи.

— Так, обіцюю тобі... Однак в початках буде нам трудно... отже тим часом тут урядимо ся. Побачиш, що нам буде дуже добре.

— Але пізнійше, пізнійше — благала — обіцяй мені, що пізнійше підемо звідси, що не будемо користати з єї милостині!

— Покинь таку пересаду і твої гніви! Ти трохи дивачна, чи знаєш, як не має ся гроший, треба мати розсудок... Зрештою обіцюю тобі всьо чого собі бажаєш. Успокій ся!

Розлучили ся обоє змішані. Коли Кляретта вернула, пані Ґабриеля стояла в їдальни і здавало ся, що чекає нетерпеливо повороту пасербиці.

— Не спішно тобі було! — сказала з легкою зморшкою на чолі.

— Перепрашаю! Перепрашаю! — сказала Кляретта і вибухла плачем.

(Дальше буде).

риства господарского „Сїльский Господар“ у Львові. Др. Евг. Олесницкий; о. Т. Войнаровский.

— **Про страшну смерть о. Миколи Куницкого**, сотрудника в Лежанівцї, доносять до „Руслана“: „В понедїлок дня 2. грудня поїхав о. Куницкий найменими в селї кіньми до Грималова за орудками. З причини грошевого застою орудок не поладнав і о год. 10 вечером вертав домів. Нечайно на гладкій дорозї вирвав ся дишель з воза, а коли орчики почали бити коний по ногах, они сполошили ся. Отець Куницкий подав скоро дякови засьвічену лїхтарку, щоби візник бачив, куди має їхати, та в тій хвилї вилетїли дяк і візник з візка, а поки що лишив ся сам о. Куницкий, який не мав важок, а тим самим не міг здержати коний. За хвилю вилетів з візка о. Куницкий і під колесами найшов смерть. Одна рана була на скрани коло живчика, друга, глубока на шість центиметрів крізь голову. Смерть наступила на місци. Візник і дяк не потерпіли тяжше. Вбитого занесено до міщаньскої хати в Грималові, а над раном повідомлено про страшну подію осиротїлу жінку, Наталію з Созаньских і сина. Саме по страшній пригодї наспіла почтою асиґната на платню, якої Покійник від трех місяців вичікував і візване до канонїчної інституциї на Заруде, одну з лїпших парохій в Збаражчинї. Покійник був братом о. Леонтия Куницкого, духовника гр. кат. духовної семинариї. Покійник був добрим сьвящеником, щирим народовцем і найкрасшим товаришом. В хвилї, коли створало ся перед ним красше житє, Бог покликав его до себе. Его смерть покрила жалобою не лише жену і сина, але і матір вдову та трех братів“.

— **Огнї**. З Самбора доносять: Сими днями згоріла шопа зі збіжем і сїном на обшарі двірскім в Лютовисках, власність п. Станислава Тхоржніцкого. Шкода виносить около 23.000 корон і була обезпечена. Причина пожежі незвістна.

В селї Плїснянах коло Зборова вибух дня 27 с. м. огонь в стодолї селянина Михайла Боднара і знищив цїлу загороду разом з домом і урядженем, рільничими знарядами та цїлим сегорічним збором. Опісля огонь перекинув ся дальше та знищив загороди Івана Мартинюка, Осипа Андрїшина, Івана Боднара, Карпа Левицкого, Ілька Бобака і Стефана Кухціцкого разом з сегорічним збором і рільничими знарядами. Загальна шкода виносить 15.050 корон, а була обезпечена на 13.100 кор. Причина огню незвістна.

— **Чия власність?** До склепу золотаря Леопольда Тітля при ул. Казимирівскій ч. 39 прийшла в суботу якась молода женщина і предложила ему на продаж за 160 кор. брошку з сафіром обложеним брилянтами, вартости 400 кор. Коли Тітель запитав ту женщину, звідки она має ту брошку, она не відповіла нїчого, лиш чим борше винесла ся і втекла. Тітель зложив ту брошку на поліциї.

— **Зловлений розбишака**. На ул. Ленартовича придержано в суботу нотованого злодія Юліяна Лещиньского, котрий вирвав з руки п. Софії Пешковскої срібну торбинку. При злодію знайдено в часї ревізиї 5 порожних портмонетів, 8 хусточок, перфума і инші дрібниці походячі з крадежі.

— **Сирийский монах і мантії**. Перед віденьским судом ставав сими днями сирийский монах Никола Давид, котрий давнїйше перебував в однім із сирийских монестирів під іменем Сіртіса і займав навіть визначне становище в духовній ерархії. Коли архієпископ Абон вислав его до Европи, щоби він збирав тут жертви на пристановище для сиріт на Лїбанонї, Никола Давид завандрував також і до Галичини і тут розпочав гуляще житє. У Львові купував образки і инші річи а відтак їздив по селах і продавав ті предмети за походячі нїби то із сьвятої землї і так збирав значні гроші, за котрі добре собі їв і пив ну та й — гуляв пошукавши собі пари. Остаточно поліция звернула на него увагу і арештувала. Пізнїйше слїдство застановлено і все було би добре скінчило ся, як би не вдача о. Давида, котрий напитав собі якоїсь „гонорової“ пригоди, за котру мусів відсидїти три днї арешту. О. Давид щез зі Львова, волочив ся відтак по Буковинї і остаточно опер ся аж о Віденъ, де его знов арештовано за обманьства і засуджено на місяць арешту та видалене з границї держави. Відсидївши арешт, Давид волочив ся по Угорщинї, аж по якімсь часї вернув знов до Відня і знов повандрував до кримінату а сим разом буде мусів таки вже рішучо винести ея поза границї Австриї.

— **„Господарска Часопись“**, одинокий украïньский ілюстрований рільничо - господарский двотижневник, орґан Краевого Товариства господарского „Сїльский Господар“ у Львові. Виходить кождого 10 і 25 що місяця. Передплата на цїлий рік 4 К, на пів року 2 К.

Сотрудниками „Господарскої Часописи“ є фахові знатоки рільничої господарки. В „Господарскій Часописи“ читачі знайдуть користні і поучаючі поради, як упорядкувати, поліпшити господарство і як збільшити его видатність.

В „Господарській Часописи“ друкують ся статї з обсягу ріжних галузий господарства, а то: рільництва, садівництва, городництва, сїножатий, пасовиск, пасічництва, хову рогатої худоби безрог, дробу і т. д.

В „Господарскій Часописи“ поміщує ся кромі сього офіціяльні розпорядженя, відомости з дїяльности Головної Ради, Філій та Кружків Товариства.

Рівнож поміщують ся приватні оголошеня і анонси по цїнї 20 сот. від рядка дрібним друком чотири рази ломаного; шеста часть сторони 8 К, четверта часть 12 К, трета часть сторони 15 К, половина сторони 20 К. Цїла сторона 40 К. При більшеразовім поміщуваню оголошеня уділяє ся опуст.

Щоби оминути накопичення роботи з початком нового року з виготовленєм адрес і т. д., поспішити ся з надісланєм передплати на р. 1913. Хто надішле передплату на 1913 р. перед днем 31 грудня с. р., сей одержить безплатно ілюстровану книжку: „Годівля курий“, написав Григорий Герман, в цїні 1 К.

Передплата на рік 4 К, на пів року 2 корони.

Адреса „ГОСПОДАРСКОЇ ЧАСОПИСИ“: Львів, ул. Зіморовича 20.

## Телеґрами.

**Відень** 10 грудня. В палаті послів вела ся дальша загальна дискусия над законом о запомогах для родин змобілізованих вояків. Промовляли ґенеральні бесїдники pro Паррер і contra Кость Левицкий, котрий заявив, що Русини з засади будуть голосувати за законом. Бесїдник зазначив, що всї українські партиї в Галичинї і на Буковинї годять ся а тим, що есть квестию житя і будучности народу україньского, щоби на случай поважного конфлікту межи Австриєю а Росиєю Українцї були згідні і станули по сторонї Австриї. Відпирає закиди Поляків, що Русини не ставлять опору москвофілам і закидає Полякам, що самі попирали москвофілів. Заграничча орієнтация Русинів не іде до Росиї, де нарід україньский переслїдують в найбрутальнїйший спосіб, але опирає ся об Австрию і ставить ся против Росиї. Вдоволеня Українців в Австриї творить найсильнїйше оружие против всякої москвофільскої аґітациї. (Грімкі оплески серед Русинів).

**Будапешт** 10 грудня. Дневник урядовий оголошує розпорядженє, після котрого здержує ся тимчасово видаване паспортів особам належачим до войска. — Друге розпорядженє заборонює на протяг одного року еміґрацию особам здібним до служби войскової.

**Букарешт** 10 грудня. Данев нинї відїзджає.

**Солунь** 10 грудня. Вислано ще 3.000 турецких плїнників до Греції. Позістало тут ще небогато жовнірів розоброєних. Після урядових чисел було всїх плїнників 25.000, в тім 1.000 офіцирів.

**Атини** 10 грудня. „Гестія“ помістила звіти военних кореспондентів часописи „Central News“ і „Daily Telegraph“, котрі в хвили капітуляциї Солуня були в грецкій головній кватирі. В листї тім сказано, що войско грецке перше війшло до Солуня дня 27 жовтня; дня 28 того місяця прибула там сербска шкадрона а аж вевечером того дня один полковник болгарский з підофіцирами. Армія болгарска прибула аж в понедїлок 29 жовтня.

**Петербург** 10 грудня. (Пет. Аг.) Відношене партий в думі державній представляє ся урядово в слїдуючих числах: жовтняки 95, националісти 90, праві 63, кадети 59, поступовцї 45, центрум 34, Поляки 15, социял - демократи 15, партия працї 10, дикі 9 мусулмани 7.



За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопяда) у Львові. Телефона ч. 527.